

Els mestres es

Després d'un mes de lluita, pressió i feina, s'ha aconseguit que els mestres opositors del torn lliure en expectativa de plaça i els interins es quedin a les Illes. Quasi un mes de pressió i feina ha obtingut un resultat acceptable: Els mestres de les Illes es queden aquí, per ara; l'augment de cupo de professorat assignat a Balears i el que es considerassin com a vacants tant les jubilacions que es produiran d'aquí a Nadal com les excedències i les possibles jubilacions del cursetistes del 36, ha permès que tothom pugui quedar-se a les Illes.

Els endolls i complicacions, cosa massa freqüent al nostre cos d'EGB, sorgiren quan els resultats del Concurs General de Traslats es conegueren i quan foren col·locats els mestres provisionals, desplaçats i reingressats, cursetistes del 36 i ingressats d'accés directe, deixant entreveure que no hi havia plaça per a tothom a les Illes.

Els mestres que havien tret les oposicions volien fer feina aquí. Els interins d'estabilitat de treball de l'any passat també volien feina per les Illes. A un primer recompte de places i seguint les directrius que donava Madrid, els mestres Interins haurien de partir cap a Barcelona i els 18 opositors del torn lliure en expectativa de destí, havien de quedar a disposició de Madrid per enviar-los allà on volgués.

Tothom ja sap com funciona la forma d'accés a una plaça en propietat. El sistema que avui s'empra ha obligat a venir de la península a més de 60 mestres. A partir d'aquest fet, s'ha intentat que tothom pogués estar fent feina al seu lloc habitual de residència. És a dir, que els mestres de fora poguessin tornar, si ho desitjaven, al seu lloc de procedència. Així començaren els fets que ara resenyam.

La primera reunió dels mestres afectats per aquests desplaçaments (els 51 inte-

rins i els 18 opositors de torn lliure) es va fer a l'institut Llull el mateix dia que els mestres provisionals elegien plaça. Allà s'acordà remoure l'opinió pública a través de la premsa i radio i televisió i cercar el recolzament de totes aquelles entitats, partits polítics, moviments sindicals per tal d'evitar aquests trasllats. Aquí hem de puntualitzar una cosa molt important: N'erem conscients que si a les Balears no hi havia plaça per fer feina tots els mestres i en mancaven a altra província, hauríem d'anar a aquestes províncies.

Però sabem que aquí en mancaven, de mestres, que hi podia haver feina per tothom, si ho feiem així com com toca. El que era imprescindible era augmentar la part de mestres assignat a les Illes des de Madrid (cosa que depèn del MEC) i que es tinguessin en compte les vacants que hi havia i que no s'havien contabilitzat.

El dilluns dia 18 es féu una Assemblea bastant nombrosa i es decidí la tancada a la Delegació del MEC com a mesura de pressió i a més, promoure una campanya per treure el problema del trasllats de mestres mallorquins a fora, al carrer, per tal d'aconseguir el recolzament de l'opinió pública.

Per part de la Dele-

gació, hi hagué una comprensió molt positiva del problema i bona voluntat per aconseguir solucionar el problema, i així ens tancàrem aquest mateix matí als locals de la Delegació, concretament al saló d'Actes del pis de la Inspecció. Si a l'Assemblea del matí assistírem unes cent i més persones, les que arribàrem a la tancada érem una cinquantena. Així i tot, la tancada que era flexible, ja que la gent entrava i sortia per tal d'arribar a la gent del carrer i a l'opinió pública, fórem uns 13 els que quedàrem a passar la nit a la Delegació.

A migdia i a l'horabaixa, sortírem al carrer a aferrar cartells i a repartir fullets per exposar el problema a l'opinió pública.

L'endemà vàrem fer gestions amb en Raimundo Clar, Conseller d'Educació i Cultura, i amb el Governador Civil. El Governador ens comunicà que havia rebut ordres de Madrid per desallotjar-nos de la Delegació i ens donà un termini de temps, fins a les tres de l'horabaixa, per sortir i deixar la tancada.

Davant això, valoràrem la conveniència d'abandonar la tancada per seguir fent feina de cara a l'opinió pública. A les sis de la tarda, arribà el cap superior de Policia i abandonàrem la tancada.

En Raimon Clar ens havia promès fer tota una sèrie de gestions a Madrid per tal de resoldre el problema. Però, segons publicà la premsa diària, el Ministre Cervera no el va voler rebre. A pesar dels seus esforços per ajudar a resoldre el tema sols aconseguí ser rebut pel Director General de Personal del MEC.

Al llarg de la setmana anàrem rebent comunicats

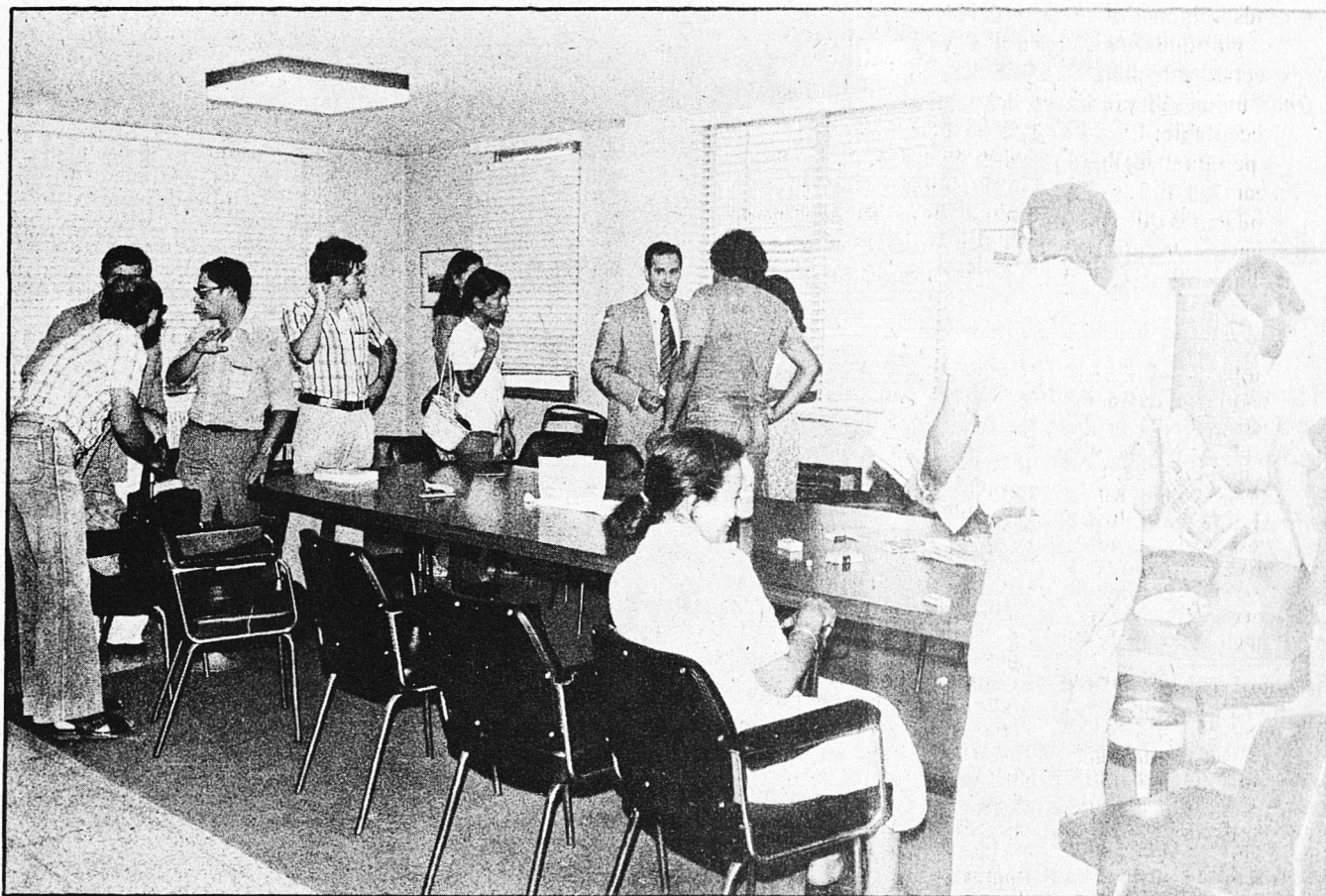
de diferents entitats i partits recolzant la nostra lluita, tals com Obra Cultural Balear, Cercle de Belles Arts, Col·legi Oficial d'A.T.S., Estudi General Lul·lià, Col·legi Oficial d'Engenys Industrials, Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats, Comissió Gestora de la Federació de Pares d'alumnes de centres estatals, Mata de Jonc, El Bisbe, i el partits polítics: P.S.O.E., U.C.D., P.C.I.B., P.S.M.-P.S.I., P.T.I., O.R.T., i les Centrals sindicals C.C.O.O., U.G.T., U.S.O., C.S.U.T., i S.U.

Els dies següents es dedicaren a fer una llista de totes les places que hi havia vacants a les escoles i que s'havia de produir aquesta vacant en poc temps. Tramitàrem amb els mestres peninsulars que se'n volien tonar cap a casa i amb les Associacions de Pares les mesures a prendre: Produir un rebutjament dels mestres destinats amb caràcter forçós per mor de la incompatibilitat per raons lingüístiques, social i culturals, amb el veïnatge.

El dilluns dia 25 arribà la bona nova de l'ampliació de "cupo" del professorat de les Illes (vint places més) així com l'autorització de Madrid per considerar ja com a vacants reals les places ocupades pels mestres que demanassin la jubilació abans de Nadal i les places dels cursetistes del 36 que tinguessin més de 65 anys. Això permetia cobrir la majoria dels possibles trasllats a Barcelona. Tal seguretat, però, ens arribaria el dimarts al matí.

A darreres hores del dimarts, el Delegat comunicà al Secretari General del STEI, sector Estatal, que també els 18 opositors del torn lliure en expectativa de plaça es podrien quedar a les Illes. Victòria completa, en

queden a les Illes

aquest punt, del STEI i èxit rotund del mestres afectats.

La feina d'aquestes setmanes ha tengut un bon resultat: S'ha aconseguit que tothom es pugui quedar a fer feina a les Illes. La importància d'aquest fet es veu pensant que a Girona, per exemple, una vegada col·locats els interins seus a Barcelona, ha que no aconseguiren quedar-se a la seva província, per falta de mestres han hagut de fer contractes

nous sense poder reclamar als que ja se n'havien anat a Barcelona.

La valoració sindical, no obstant, no pot ser mai considerada tan positiva, ja que han estat molts pocs mestres els que hem participat en el moviment, si tenim en compte a més la quantitat de mestres afectats. Això és senyal que funcionam encara a nivell fortament individualista. Si avui hem acon-

seguit qualche cosa és per una banda pel moviment de mestres però per altra, i això és important, per una bona disposició per part del Delegat i gent de la Delegació. Aquesta bona voluntat avui existeix, però no sabem fins quan durarà, ha que som una de les poques províncies que mantenim un diàleg positiu amb la Delegació. En aquest sentit, cal una major conscienciació de tots els ensenyants per tal de poder

defensar els nostres interessos de forma solidària.

De totes formes la solució d'enguany és un adob mal garbat. És urgent que es donin solucions globals. Avui per avui es parla ja que el proper Concurs General serà de caire regional i per el mes de desembre. Esperem que no sigui con sempre, que es faci d'esquena als mestres afectats.

Els ex-tancats